

Center a pesti dzsumbujban

1995.09.23

A magyar dráma napján csütörtökön második alkalommal rendeztek drámaíróversenyt a József Attila Színházban. A közönség és a zsüri díját is Horváth Péter nyerte, a leggyorsabb versenyző Siposhegyi Péter lett.

Egy center, aki ráadásul gyorsan úszik. Egy rövid interjú a Mai napban. Szép, szép de azért nem a legjobb drámatéma. Nincs túl nagy mázlijuk a József Attila Színházban megrendezett drámaíróverseny győzteseinek, hogy Siposhegyi Péter fia ezt a cikket húzta ki. Így a vállalkozó kedvű versenyzőknek, **Eörsi Istvánnak**, Horváth Péternek és Siposhegyinek ebből kellett darabot fabrikálni. A megadott témából drámát írni azonban igazi truváj, ahogy ezt Gyurkovics Tibor „főhoppmester” a darabok bemutatása előtt a nézőtéren felállva tapsos magánszámában ecsetelte. A kenetteljes hangú „artikuláló művész” műsorvezető ugyanis csak a lényegre, azt, hogy miről is van szó, felejtette el közölni a nagyérdeművel. Annak érzékeltetéséről, hogy itt show-ról, mókáról, nem pedig életművekért járó kitüntetések, díszdoktorrá avatások feszegető ünnepélyességéről van szó, ne is beszéljünk.

A színészek szerencsére hülyéskednek. A kezükben tartják a néhány óra alatt írt drámák szövegét, és a röpke délutáni próba alapján improvizálnak. **Eörsi** darabja, Az elveszett bárány az első. Mintha cirkuszi mutatványról lenne szó, külön-külön hajlongva, a közönség felé bájvigyorogva jönnek be a szereplők, a pattogós zenét Bagó Bertalan rendező imitálja a szájával.

Eörsi egy olyan drámaíró kínjairól írt, aki annyira balfácán volt, hogy benevezett egy drámaíróversenyre. Sületlen témát kapott, aztán most szenvedhet. Üldözheti a feleségét rádiótelefonon keresztül, hogy az üldözze a vízilabdázó főhős családját, hogy valami kiderüljön róla. Kicsit statikus, oratóriumszerű a játék, de működik. Katona János jóízűt bohóckodik benne, már túlzásba is viszi.

Eörsi azt mondja, hogy ki akarta próbálni, bírja-e a versenyt, hiszen ez olyasmi, mint amikor gladiátorokat egymásnak engednek. Hernádi Gyula, aki tavaly versenyző, idén zsűritag volt, is úgy véli, jópofa dolog ez az egész, ha már magyar drámát alig írnak, többek között azért, mert anyagilag nagyon nem éri meg, akkor legalább legyen ilyen játék.

A második darab Horváth Péter A center című komédiája volt. Dőlt a közönség a nevetéstől. Magács László rendező már a játék elején nejlomból olyan művizet hullámoztatott be a színpadra, ami gúnyosan idézőjelbe tett mindent, ötletpetárdaként durrantak a poénok. Sztankay István, Józsa Imre élvezetesen hancúrozó, álruhákba öltözködő, mulattató kettőst adtak elő.

Siposhegyi Péter darabja, A lótuszlabda, melyet Bánki Gábor rendezett, belenyúlt az éjszakába, de nem csak ettől volt nyúlós. Hosszadalmasra sikeredett a vízilabdást marionett-bábuvá tevő menedzser históriája. Siposhegyi, aki az egész drámaíróversenyt kitalálta, azt mondja, túl mélyre akart menni, ezt nem bírja el ez a játék, emiatt nem sikerült a darabja. Jövőre már nem akar vetélkedni, jó lenne, ha fiatalok jönnének, ha nem is lehet itt valódi darabokat írni, de tehetségeket fölfedezni lehetne, hiszen egy ilyen versenynek óriási a publicitása. Hogy mekkora, azt a támogatók tolongása mutatja, a verseny végén nem győzik sorolni a szponzorokat. Nagy nevetés kíséri, hogy melyik drámaíró milyen parfümöt kapott,

nem is beszélve a vitamintablettákról, mely még Léner Péter direktornak – aki a szereposztásokat pillanatok alatt kifundálta – is dukált.

Annyira sok volt a díj, hogy a fődíjakat Gyurkovics Tibor már el is felejtette átadni. Volt olyan szponzor, aki emiatt sértetten távozott. Az írók pedig halálosan fáradtan mentek haza. Horváth Péter már csak egy pár szót tudott rebegni hajnali egy tájban, jó erőpróbának tartotta ezt az egészet, de elképzelhetetlennek gondolja, hogy a közönség és a szakma által egyaránt nyertesnek nyilvánított darabját máskor is előadják. Marad a szemétkosár és a Taps című lap melléklete.

Bóta Gábor